

Jana Klimešová

Opilec

(psychologická povídka)

„Děti! Uklid'te si hračky a běžte do pokojíčku! Táta se vrací domů!“

Vždy, když Monika pronesla tyto věty, zahlédla strach v očích svých dětí.

Matěj s Adélkou poslechli na slovo a začali uklízet hračky z kuchyně. Vypadalo to, jako by hráli hru, kdo bude rychlejší..

Nebyla to hra, byl to strach. Byl to strach z otce, který přicházel z hospody domů opilý.

Matějovi byly čtyři a Adélce pět let. Za ten krátký život nepoznali moc lásky od otce. Poslední dva roky to byl spíše jen jeho opilecký křik.

Když se poznala s Petrem, byl to milý a pozorný muž. Znali se rok a pak se vzali. Ze začátku bylo vše fajn. Petr měl svůj byt a jejich startovací dráha byla tím o něco lehčí. Narodila se Adélka a o rok později Matěj. Petr pracoval u dráhy a Monika se po mateřské vrátila zpět do práce.

Jako zdravotní sestra měla štěstí, když se dostala na středisko blízko jejich bydliště. Nemusela už dojíždět do nemocnice a dělat noční směny.

Vedlo se jim docela dobře, až do doby, kdy se Petrovi stal v práci úraz.

Na ten den nemohla nezapomenout. Od rána byla nervozní a nevěděla si s tím rady. Cítila se, jako by se jí rozbila křišťálová koule. Ještě i v tuto chvíli, dva roky po jeho úrazu to viděla jasně, jako by se to stalo dnes.

Konec pracovní doby ji vyrušil ze snění. Vyzvedla děti ze školky a těsila se domů.

Pavel přicházel z práce většinou ve stejném čase. V tento letní den koukla na hodiny a ty ukazovaly, že už měl být deset minut doma.

Zrovna dnes, kdy chtěli vzít děti do zábavného parku se Petr opozdil. Ráno si slíbili, že budou z práce spěchat domů.

Šla k oknu, jestli se snad nezastavil s nějakým sousedem. Petr tam nebyl.

Děti měly chuť na koktejl a ona jim to po cestě ze školky slíbila.

Vytáhla mixér a opět se šla podívat k oknu. Dodělala koktejl a zavolala děti. Měly radost a ona se šla opět podívat k oknu.

„Proč nezavolá? Nestává se, aby se opozdil, stalo se to jen párkrát a vždy zavolal,“ pomyslela si.

Uslyšela zvonek u dveří a vesele šla otevřít.

Za dveřmi stáli dva cizí muži.

„Dobrý den.“

„Dobrý den,“ odpověděla se zvědavostí v hlase.

„Pani Svobodova?“

„Ano, to jsem já .“

„Pani Svobodová, prosím nelekejte se. Vašemu manželovi se stal v práci úraz a je v nemocnici.“

„Proboha, co je s mužem ?Je to vážné? Co se mu stalo?“ chrlila jednu větu za druhou.

„Srazil ho špatně přistavený vagón. My toho tolik nevíme, ale leží v nemocnici na Bulovce. Měla byste tam zajít a lékař vám řekne více.“

Poděkovala mužům a s třesoucí se rukou zavřela za nimi dveře. Vzala děti, odvedla je k sousedce a běžela do nemocnice.

Jeho zdravotní stav byl kritický a doktoři dělali vše, aby ho zachránili. Po delší době v nemocnici se z toho dostal, jen nohu už mu nedovedli zachránit, museli ji amputovat.

Vlastně to začalo, už v nemocnici. Z každé návštěvy Monika odcházela s pláčem. Ten člověk se moc změnil, už to nebyl ten usměvavý, milý muž, ale připadal jí jako nějaký cizí arogantní člověk. Nic mu nebylo dobré, vše podle něj dělala špatně a každá další návštěva u něj ji doháněla k pláči. Věděla, že je to čerstvé a chce to jen čas. Byla trpělivá a těšila se, až ho pustí domů a oni budou moci zase žít normální život.

Děti do nemocnice nechtěla brát, vždy se raději na něco vymluvila. Párkrát se stalo, že je tam vzala, ale on se nedovedl ovládat ani před nimi. Jeho křik se často rozléhal po celém oddělení.

Když se vrátil z nemocnice domů, zažívala Monika s dětmi peklo. Od rána do večera ji napadal a nenechal na ní jednu nitku suchou. Byla pro něj jen obyčejná služka, nic víc. Mučilo ho, že už se nikdy nevrátí k dráze a všechnu tu zlost přenášel na Moniku a děti. První rok po úraze se zdržoval ještě doma, ale ten další už chodil denně do hospody. Odpoledne odešel a vracel se kolem šesté, sedmé hodiny, někdy přicházel až v jedenáct v noci. To už vzbudil děti a ty pak plakaly.

Už dva roky snášela jeho opilecké scény a časté bití.

Začala uvažovat o rozvodu. Byt byl jeho a že by je v něm nechal bydlet a on odešel, nic tomu nenasvědčovalo.

Neměla už rodiče, aby jí pomohli. Neměla vlastně nikoho, na koho by se mohla obrátit. Její plat zdravotní sestry byl směšný a nakonec došla k závěru, že bez bytu a s takto nízkým platem, sebe a své děti neživí.

Věděla, že musí něco udělat, jinak jí ty její dvě malé děti, úplně zničí.

„Kde je ten Bůh, aby mi pomohl?“ ptala se často sama sebe. Jen nikdo ji neodpověděl.

Z myšlenek ji vytrhlo táhlé zvonění, doplňované peprnými nadávkami na její adresu.

Měl klíče, ale nikdy si neodemkl.

Děti se zavřely do pokojíčku a ona šla otevřít.

Chvíli ještě stála u zavřených dveří a ať ji Bůh netrestá, byla by raději, kdyby za nimi už nikdy nestál.

Sáhla na kliku a pomalu otevřela dveře.

„No konečně ty mrcho, jak dlouho mě chceš nechat stát venku?“

„Promiň, chystala jsem večeři,“ odpověděla mu docela potichu.

„Tak dělej, ať už je na stole, mám hlad.“

Petr seděl u stolu a nacpával se tím co uvařila.

Sedla si oproti němu a přemýšlela, proč zrovna na ně se sneslo takové neštěstí.

Když dojedl, v rohu kuchyně objevil zapomenutou hračku. Lekla se a věděla, co se bude dít.

„Adélo, Matěji ! Okamžitě ke mě!“ zařval na celý dům.

Dveře od pokojíčku se pomalu otvíraly a její děti ve strachu se plížily do kuchyně.

Postavila se před ně a byla připravena je bránit.

Odstrčil jí takovou silou, že kdyby se nepřichytila o židli v kuchyni, upadla by na zem.

Děti začaly plakat. Znovu se postavila, popadl jí za vlasy a smýkl s ní o podlahu.

Než se stačila zvednout, Matěj i Adélka dostali facku a ještě než usnuli, byla vidět jejich červená líčka.

Neměla sílu čelit tomuto člověku, kterého kdysi milovala a vzala si jej z lásky.

Když se vzpamatoval z prvního hněvu, začal už trochu mírněji.

„Několikrát jsem vás upozorňoval, že děti nesmí nechávat hračky v kuchyni. Jsem mrzák a čekáte až na nějaké té hračce upadnu a bude po mě?“

„Víš, že to tak není, děti ji tam jen zapomněly,“ snažila se omlouvat své malé ratolesti.

Trošku jej to uklidnilo.

Otevřel si pivo, které vždy doma muselo být a za chvíli, už bylo slyšet jeho chrapot z obyváku u zapnuté televize.

Uložila děti ke spánku a zavřela se do koupelny. Nejprve se vyplakala a pak zvažovala, jestli je ještě nějaká neděje a něco se u nich doma změní.“

Zaslechla jeho kroky, jak jde na záchod.

Využila tuto chvíli a potichu odešla do ložnice.

Za chvíli přišel také a začal jí osahávat. A opět přišly na řadu jeho otřepané fráze.

Už nebude pít, bude se víc věnovat dětem a už nikdy na ně nevztáhne ruku.

Nevěřila mu. Dva roky slyšela stále dokola, jak z něj bude lepší člověk a dva roky se nic nedělo.

Začala ho bolet ta amputovaná noha a Monika byla ráda, že bude mít od něj klid.

Celou noc se budila a k dětem také musela chodit, plakaly a měly ošklivé sny. Ráno vstávala unavená a bylo to na ni znát. Vzbudila děti a chystala jim snídani, když se za jejími zády ozval Matěj:

„Maminko, prosím tě nezlob se, že jsem nechal tu hračku v kuchyni.“

„Já se Matěji nezlobím, já jí tam také neviděla,“ snažila se povzbudit svého malého synka.

„Tatínek je zlý a nemá nás rád.“

Na toto nedovedla odpovědět a lhát mu nechtěla.

Odvedla děti do školky a šla do práce. Vešla do ordinace a ještě než si stačila odložit kabát a tašku oslovila jí lékařka.

„Už zase?“

Monika jen kývla hlavou.

„Moniko, měla bys s tím něco udělat, ale to už jsem ti říkala vícekrát,“ ozvala se opět její šéfka.

„Já vím, zajít na policii. Vykážou ho na pár dní z domu a pak se vrátí. Nemá kam jít a nejednou mi vyhrožoval, že kdybych to udělala zabije sebe, mě i děti.“

„Vždyť ten člověk ke všemu tě ještě i vydírá!“

„Rozvod také nic neřeší, nemám kam s dětmi jít. Vzít si nějaký podnikem na to mi nestačí můj plat. Jít pracovat za větší plat do nemocnice, pak se mi nemá kdo postarat o děti.“

„Jak ráda bych ti pomohla, jen nevím jak,“ litovala doktorka.

Byl čas otevřít ordinaci a Monika se na chvíli zbavila myšlenek na opilce, kterého měla doma.

Pracovní doba jí rychle utekla, vyzvedla děti ze školky a vzala je do cukrárny na zákusek. Aspoň tak jim chtěla nahradit to, co jejich otec pokazil.

Děti snědly zákusky a vypadaly bezstarostně.

Přišli domů a tam bylo pusto. Věděla, že je opět v hospodě.

Děti si hrály a ona se ponořila do představ:

V kuchyni a v chodbě měli hladké kachličky a ona si jednou koupila takový malý kobereček před linku, protože když delší dobu stála na místě, zábly ji nohy. Jenže, ještě týž den jej musela dát pryč, protože dvakrát tak nešťastně uklouzla, že pokud by tam nebyla linka, o kterou se zachytila, spadla by na zem a to byla střízlivá.

Cítila, jak od vstupních dveří táhne.

Bez nějakého přemýšlení či uvažování monotónně zašla do skříně pro kobereček a dala jej ke vstupním dveřím.

Bylo šest hodin večer a ona čekala se strachem, až se ožrala vrátí.

Viděla jej přicházet.

„Děti! Uklid’te si hračky a běžte do pokojíčku! Táta se vrací domů!“

Zvonek u dveří vyzváněl a ona jej nechala chvíli zvonit.

„Mrcho jedna, otvírej nebo tě zabiju,“ ozývalo se z chodby.

Prudkým pohybem otevřela dveře. Toto zřejmě nečekal, rázně vešel do chodby a ona jen zahlédla jeho napřaženou ruku připravenou k bití. Udělal tři kroky.

Kobereček mu ujel pod nohama a on zůstal nehybně ležet na zemi jako špalek.

Když se k němu sklonila, věděla, co to znamená. Na nic nečekala, schovala kobereček zpět do skříně a zavolala záchranku s tím, že manžel doma uklouzl, leží na zemi a nehýbe se.

Lékař to uzavřel, jako nehodu.

Po dvou měsících vybrala jeho životní pojistku a nakoupila pod stromeček dětem krásné dárky. Ještě vybírala v obchodě dětem hračky, když ji probudil venkovní zvonek a v hlavě se jí stále promítal sen o svém mrtvém muži. Pomalu a jakoby v mrákotách vstala a šla otevřít. Za dveřmi stáli dva muži v uniformách.

„Dobrý den.“

„Dobrý den,“ odpověděla ospalým a zmateným hlasem.

„Pani Svobodova?“

„Ano, to jsem já .“

„Pani Svobodová, váš manžel Petr Svoboda měl vážný úraz, je nám to moc líto, ale nepřežil.“

Neplakala, nic necítila a ani tu lítost. Jen si k sobě přitáhla své děti a když ji muži sdělili, že ho přejelo auto a bude ho muset jít identifikovat, jen tupě přikývla. A ani ji moc nezaráželo, že děti se na otce nikdy neptaly. V jejich očích už viděla jen radost. V těch jejích zůstal smutek.